

L'escriptor, compositor i cantant Jaume Sisa, en una imatge d'arxiu. FOTO: VÍCTOR PARREÑO

LES OBRES COMPLETES DEL CANTAUTOR GALÀCTIC

ANTONI BATISTA
Periodista

Crònica

Jaume Sisa publica les lletres de les cançons i tots els seus escrits. Els textos són aplegats en set llibres en dos volums de la mà d'Anagrama

Jaume Sisa és naturalment ell, Jaume Sisa Mestres, nascut el 1948 al mateix carrer del Poble Sec que el seu amic Joan Manuel Serrat, a qui anomena sorneguerament 'el Milionari' o 'Juanito', com quan eren veïns. Però Sisa també és una col·lecció de personatges que s'ha anat autoengendrant per ubicar millor cadascuna de les seves vides: Ricardo Solfa, intèrpret melòdic; Armando Llamado, poeta i compositor; el Viajante de comerç d'il·lusions, homenatge al seu pare, que era allò que abans s'anomenava 'corredor'.

Els textos -n'hi ha en català i en castellà- deguts a tota la família són aplegats en set llibres que surten publicats (Anagrama) en dos volums dins d'un preciós estoig, sota el títol *Els llibres galàctics*. Ignasi Duarte els ha endreçat amb criteri, i els signa com a editor:

competent, polit, elegant. No era fàcil perquè segurament abans que passessin per la seva mà, els centenars de papers que l'autor va remetre al curador eren la galàxia anterior del Big Bang. Ara, està molt clar què és lletra, poema, aforisme, carta, article periodístic, presentació o prolegomen de cançó, monòleg, prosa, el pregó de la Mercè de 2008, els escrits domèstics... En tots els casos, literatura d'alçada. En Sisa escriu tan bé com compon i canta, sempre amb afinació i quan vol amb vibrato.

Sisa es defineix 'cantaautor galàctic': no és que estigui per sobre de les limitacions d'un país relativament petit o d'un Estat relativament gran; és que està fins i tot per sobre d'un continent i d'un planeta, àdhuc del sistema solar. Jaume Sisa, habitant de la 'galàxia tan llunyana com el plor del fill

«ÉS POEMA, AFORISME, CARTA, ARTICLE PERIODÍSTIC, PRESENTACIÓ, MONÒLEG, PROSA, ELS ESCRITS DOMÈSTICS... EN TOTS ELS CASOS, LITERATURA D'ALÇADA»

diví' que va descrivint a les seves cançons, i que és el setè cel, la zona Sur costera de Santa Maria del Mar, la República d'A, un cabaret, les seves vitrines de joguets antics, els panys de paret amb milers de vinils... I, sobretot, el *loft* més que no pas casa de *Qualsevol nit pot sortir el sol*. Perquè «casa meua és casa vostra si és que hi ha cases d'algu», l'himne nacional de la nació interestel·lar que tot hom se sap, grans i petits, a benefici del seu geni creatiu i dels drets d'autor. En un -en puritat- univers tan immens, és lògic que les localitzacions GPS siguin diverses i multiculturals, i que les comunicacions hi tinguin un paper important, singularment per tren i vaixell, els mitjans que en Sisa gaudeix més, perquè no té carnet de conduir ni l'ha volgut mai. No li cal per fer el «*viaje iniciático hacia una nueva era que*

aún está por llegar y que no se sabe muy bien todavía cómo alcanzar». Per ciutat, és un caminador compulsiu, que va a peu a tot arreu. Les cançons van plenes de tot plegat, i les bellíssimes i imaginatives proses que treu dels armaris completen el discurs -fora tediosos 'relats'!- de la Sisologia. En vers, qualsevol nit pot sortir el sol; en prosa, potser qualsevol matí pot sortir la lluna. Té un aire i una conreada fama de sonat, despatat, bohemí, hippy, flipat, badoc o *flâneur*... Rauxa a dojo, però el seny li és parell i parella, en el present transvestisme gramatical. Sisa és culte, lúcida, racional, raonable, enginyós, afable, simpàtic... Conversador d'alçada.

Anoto finalment el seu vessant tarragoní, que comença per Ventura Mestres, un dels seus personatges transsumptes i *alter ego*. Ventura Mestres (el cognom matern) és l'exegeta de Sisa i prologuista dels seus discs. Va néixer a Riudoms, l'any 1922, admira el general Prim i es dedica a les vinyes i el vi del Camp de Tarragona. Sisa ha vingut moltes vegades a Torredembarra, la majoria de les quals a casa a redós d'amistats quasi familiars, amb les meves filles que el tractaven de 'tiet Sisa'. 'La coca', de l'espec-

Sisa es defineix 'cantaautor galàctic': està fins i tot per sobre d'un continent i d'un planeta

taque *La nit de Sant Joan*, la va estrenar amb elles de públic, com si es tractés d'una cançó infantil. I ell va ser el seu propi públic quan, tot i que no s'ho creia, va escoltar *El setè cel* convertit en motet litúrgic en un arranjament meu per a orgue i interpretat en una missa, a la parròquia de Sant Pere Apòstol.

A la Torre, va actuar a la discoteca Long-Play, s'hi ha banyat al mar quan no hi ha gaire gent, va menjar deliciosos musclos amb romesco al xiringuito de la Rosenda, àpats amb estovalles a cal Morros, tots els bacallans -el seu menjar preferit- bascos que li he cuinat, feia whiskys al bar Guio, que era del germà del seu amic actor Ferran Rañé, anava a La Traviesa amb les germanes Vallmitjana, a festes a can Bigas Luna, a la Riera. I abans de decidir que ja era hora de reduir el consum d'alcohol -posar-se «a secano», en el seu argot- vam anar a tancar bars per última vegada. Poc abans que sortís el sol de la nit de la cançó, érem al club NOSE. Tres-cents metres en línia recta de casa, però amb tal desorientació que en Josep Bargalló, que sempre té el cap al seu lloc, ens va acompanyar i fins i tot va trucar a la porta per dipositar-nos. D'això fa un munt d'anys, i les analítiques ja surten bé.